

UKRAINIAN LABOR NEWS

Printed and published tri-weekly by the WORKERS AND FARMERS PUBLISHERS ASSOCIATION, LIMITED, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba, at its head office and place of business, at the corner of Pritchard Avenue and McGregor Street in the City of Winnipeg, Manitoba.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень:

Видве Робітничо-Фармерське Видання Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничим Домі, на роз'їзній Прив'їчар і Мек'Грегор, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada

Редакція за оголошення не відповідає.

ПРО НАШУ ГАЗЕТУ І ТІ ДОПИСУВАЧІВ.

Недавно в Харкові відбулася всеукраїнська конференція робітників і селянських радянської преси. В Радянському Союзі відбуваються не тільки всеукраїнські конференції дописувачів радянської преси, але й всесоюзні. На тих конференціях з промовами про значіння преси, про значіння зв'язку преси з масами через робітників виступають керівники радянського уряду та партії.

В країні, де робітничий Донбасу єдинється з академіком Книва, де червона армія вчить селянство господарювати по новому — там все можливе. Там можна створити мільйонну армію дописувачів: соціальних, селянських і червоноармійських постійних кореспондентів. Там газета стала величезним політичним, економічним і культурним вихованим чинником, будівником нового ладу, нового суспільства завдяки масовій участі в ній дописувачів із сіл, фабрик, шкіл, з армії.

В капіталістичних країнах робітничая преса так поставити справи не може. Вона не може так широко розвинути робітничий рух, через умовини існування як самої преси, так і умовин життя робітників. В капіталістичних умовах і завдання робітників багато відмінне, як в радянських умовах. Коли в радянській пресі робітничий вирив якесь надужиття урядовця, чи заводчача кооператива, то зараз же за ним йде прокуратор і слідство. Там, коли робітничий не дає газети, то бере на себе велику відповідальність: він виконує роллю обвинувачувача. Тож не дивно, що по селам куркулі, або ссекуланти, а то не раз і представники сільської влади, які змагаються з куркулями, вбивають робітників або селян. Але це ще більше підсилює значіння робітничої преси, як будівників не тільки преси, але нового соціалістичного ладу. Її вихити в радянській пресі ладивно чи то одниничи чи гурта людей — значить, покасти крайцему лайдцавту.

У нас в Канаді інакше. Тут, коли робітничий викриє якесь хоч би в дрібнякове лайдцавту, то по перше, він сам є наражений на небезпечку втрати роботи (якщо визнається, що то він написав), по друге, він наражає газету на небезпечку бути потягненою до відповідальності. Розуміється, такі умовини не сприяють ні розвитку преси, ні зростанню робітничого руху. А проте останніми роками вводи, по цьому світі, робітничая преса почала все більше орієнтуватися на робітничих дописувачів, число яких почало одночасно швидко зростати.

Взяти хоч би "Укр. Роб. Вісти" і їх робітників. Ми вже не говоримо зараз про те, як швидко за останнього півтора року зросло число дописувачів нашої газети. Про це ми говорили вже, коли подавали цифри. Ми хотімо вказати, що й самі дописи на сторінках нашої газети набрали іншого значіння, як попередні. Добиси нашого часопису навчили читати форми та менаджерів фабрик, тартаків, копаднів, залізничників, що не знають української мови. Розуміється, ім читає їх хтось інший, ім спеціально перекладають статті та дописи про них же написані. Це тільки перекладають, але й винохнуть, хто то написав та доносить. Один з наших дописувачів хотів попросити, чи ти "боси", в яких він працює, вміють читати по українськи, хоч знав він, що з походження вони скамени, африканці, французи. Він, пишучи про умови праці, подав підписувачів під дописами своїм повним іменем. І його почали гонити з роботи. Він кілька разів б'їв роботу, шукав іншої і на першим же дописом його прогнали. Отже переконані, що в різних місцевостях, при різних роботах, "боси", що не знають ні слова по українськи, "читають" дописи в "Укр. Роб. Вістях". Нарешті наш дописувач понав на шпиталне ліжко. Надписавши допис із шпиталю, підписав вже його псевдонімом, бо, мовляв, коли проженуть мене звідси слабого, то прийдемо скруто, бо не можемо працювати.

Такого то значіння набуває тепер допис до робітничої газети. Один дописувач викрич на сторінках "Укр. Роб. Вістей", що "бос" не дає, але продає робітникам роботи. Він не подав імені "боса", але коли допис прочитали в тій місцевості робітники, то всі знали про кого йде мова і вже того самого дня цей "бос" також знав про це. Він, як сказаний, вганяв з газетою в руки і дописувача, хто це зробив, а описія став обережним.

Газета — це мова, яка говорить до тисяч про добрі чи зла діла одниничи, що паразитами живуть на спині працюючих, але пам'ятаючи, що живемо в ладі, де тих паразитів б'ють не за те, що вони остали соки, висмоктують з робітників, але за те, що роблять вони це нещасно — робітничая газета примушена говорити есплішксько, що називається, мовою. Тому то наші дописувачі повинні уснити собі, що коли редакція виправляє їхні дописи, сумає з них деякі "м'яси" слова та речення, то робить це не з симпатії до особи, про яку йде мова.

Від того часу, як ми вмістили в "Укр. Роб. Вістях" дві статті про наших робітників, наша редакція отримала декілька листів. У них деякі товариші висловлюють свою думку, що до дописів і дописувачів. Один вимагає, щоб редакція не скорочувала дописів, нічого не змінювала. Редакція не завжди скорочує і часами пропускає довгі дописи; якщо вони ричиво написані і про справу, яка вимагає ширшого обговорення. Але на дрібні, неважливі справи редакція не може видавати багато місця. Що-ж до змінювання — то тут справа мається так: редакція змінює

часами форму, залишаючи непорушним зміст. Змісту допису редакція ніколи не змінює, хіба часом зм'ягчує. Треба лише, щоб ті робітники могли відраїжати форму від змісту.

Загалом — ми да полі робітничий зробили великий поступ. У нас колись встановлено було, щоб робітники були тільки виборці, або призначувани організаціїми. Але це звелось до мертвої офіційальності, нарешті ті "урядові" робітники в більшості занедбували свої обов'язки. Тепер ми перейшли до масового робітника. І масовий, добровільний робітничий виказав більше діяльності, живучости, він краще зареагував на всі життєві події, та оточення. Хай вибачать нам цей викратний висав наших організаційних робітників, але це факт. Лише частинія, й то менша, організаційних робітників дає про своє завдання.

Але й добровільні робітники нехай не візьмуть собі цего за комплімент. Бо, як пише один з робітників: "Я лише хотів би знати, чи наші робітники, коли приїде слушний час, стануть так бідакрити до боротьби проти ворога, як це вони пишуть на сторінках газети?" Тут товариші, справді, торкнувся важкого питання, — питання, чи поруч із словом йде в робітника діло?

А воно повинно йти. Коли робітничий пише що інше, а робить знову що інше — то це вже зовсім погано. Коли робітничий пише та закликає до організації, а сам стоить поза нею, то слово його — полова. Коли робітничий кличе до юні, а сам не є її членом — то з того покляку мало користі. Треба, щоб наші робітники ставали не тільки творцями своєї преси, але й організаторами робітничого руху. Правда, вже самою участю в газеті вони виконують частину організаційної праці, але цего не вистарчає.

Далі — робітники повинні боритися за своє культурне виховання. Вони повинні читати не тільки те, що самі написали, але й те, що пишуть інші. Робітничий повинний слідувати в газеті за світовими подіями, за організаційним робітничим рухом, і бути в курсі дала. Ось зараз провадяться протиопенна кампанія, робітничий готується до Червоного Дня 1. серпня. Робітники повинні тут забрати слово і сказати, що зроблено до тепер у їх місцевостях, а потім зробити підсумки зробленому. Робітничий повинен стати активним працівником робітничого визвольного руху і поруч свого слова поставити діло.

Ми вивідаємо кич: не тільки за масового робітничого дописувача, але й за свідомого працівника визвольної боротьби робітничої класи!

ВОЄННА ПОЛІТИКА НІМЕЧЧИНИ ПРОТИ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ.

Комуністичний досод тов. Штекер виступив дня 24. червня в німецькому парламенті з прилюдним оскарженням проти німецького соціал-демократичного правительствя, яке в союзі з імперіалістами інших країн готує війну проти Радянського Союзу. Тов. Штекер документно виказав всі воєнні плани імперіалістичних ватажків, розкриваючи працюючий усього світу оту воєнну змову, що її закінчують між собою воєнні професіонали.

Гарячкове воєнне зброєння проти Радянського Союзу, готують тов. Штекер, осигнуто вже найвишого рівня в переговорах на конференції в Парижі, що відбулася недавно. На тій конференції німецькі генерали, політики і владники великої індустрії пропонували антантським імперіалістам не тільки економічний, але й мілітарний союз проти Радянського Союзу. В Парижі переговорували з алянтьськими імперіалістичними уповноваженими німецького генерала фон Ліппе про воєнний союз проти Радянського Союзу. Все попередив генерала фон Ліппе, тов. Гофман, що в своїому меморандумі до правительств Лондону й Парижу подав був так: "Лишається ще тільки полатити радянське владу мілітарною інтервенцією. Обидва держави мусять знищити радянську спільною мілітарною інтервенцією і встановити законне російське правительство й зробити Росію пригожою для спільних інтересів англійських, французьких й німецьких господарських класів". В останніх

тижних випрацював план генерал фон Ліппе антантським правительством, в якому є подання лачерк воєнного вимаршу антантських мілітарних сил в союзі з Німецьчиною проти Радянського Союзу. В повному порозумінні з генералом фон Ліппе виходили свої пропозиції економічної, фінансової й мілітарної натурі перед Цоанкаром німецької індустрії Рехбергер. Він готує: "Ми потребуємо об'єднання європейських імперій проти більшовізму. Недавно я переговорував у тій справі з французькими й англійськими урядовими колами й вони це так само підтвердили".

Ще виразніше заговорив Шалт, німецький представник фінансових класів. Він сказав так: "Першим кроком Європи мусить бути боротьба проти більшовізму, другим є позискання природного багатства Росії". Так зрапове соціал-демократичний уряд німецької республіки в союзі з воєнними імперіалістичними хижачками в готуванні збройного нападу на С.Р.С.Р. Другий Ітернаціонал не тільки що попірає союзний воєнний пакт Парижа й Лондону, але він сам, цето Другий Ітернаціонал імпрэуовує план збройної інтервенції імперіалістичних хижачків на батьківщину пролетаріату.

"Та, як каже тов. Штекер імперіалістичним й соціал-демократичним ватажкам треба знати, що працюючі маси, яких вони жождуть в поле проти Радянського Союзу, звернуть свою зброю в сторону воєнних цыкувачів і гончих".

С.Р.С.Р. Й НОВИЙ УРЯД АНГЛІЇ.

Навколо справи про відновлення нормальних дипломатичних взаємин між Англією і С.Р.С.Р. — справи, що підчас перевірочної кампанії видавля аїдерман англійської партії праці такою ж простою, як і невідкладною, тепер нагромандується приховані, але такі, що дають себе знати, ускладнення. Новий англійський прем'єр Мек'Доналд виступив з першою прилюдною промовою, присвя-

Де-далі збільшуються ознаки, що уряд Мек'Доналда є під впливом, і що цей вплив походить і із самої Англії, і ззовні. Все кілька днів тому можна було досить певно говорити про натиск на Мек'Доналда з боку провідних фінансових класів лондонського світу. Цілоком можливо, що цей натиск підірвується з Парижу. Найменш ясна позиція уряду Злучених Держав.

В провідних північно-американських ділових і політичних колах боряться два погляди на проблему радянсько-американських взаємин. Один впливовий дієвий досі галають, що відсутність нормальних дипломатичних взаємин не може пошкідити успішному розвитку економічного співробітництва. З такою дусі, наприклад, тькими думками висловився один керівників рокфелдерівської групи — Айві-Лі. Інші думки, а число їх дедалі більше, приєднуються до вже давно висунутого сенатором Бора цілоком правильного твердження, що без нормальних політичних взаємин, неможливий нормальний розвиток економічних

ЩО ТАКЕ ПРОФЕСІЙНА СПІЛКА.

Живемо в капіталістичному суспільстві, де безперервно йде боротьба між працею і капіталом, — між тими, що крім робочих своїх рук нічого більше не мають і приволоди ради куска хліба продавати свою роботу силу — а тими, що є власниками середників виробництва, себто власниками фабрик, вартарств, земельних просторів і наймають робочу силу. Отже між тими двома рушійними силами сучасного суспільного ладу ведеться безперервна боротьба, яку викликають протилежні інтереси. І так робітничий, що продає свою силу, наймається, — хоче й якнайдороже продати та якнайкоротше працювати. Знова-ж капіталіст, фабрикант той, що наймає, або так званний працедавець — докладає всіх зусиль, щоб робочу силу якнайдешевше купити та заставити робітничая якнайдовше працювати, хочби й цілих 24 години на добу. Ім не байдуже, щоб тільки йшла робота, а зиск їх постійно збільшувався.

В боротьбі цих двох основних суспільних класів в капіталістичному ладі (пролетаріату і капіталіста) горою є все капіталісти тому, що вони є пануючою класою в сучасному ладі і до їх послуг стоить цілий ряд найрикозодніших средств, безперекорства до насильства включно. Пролетаріат, як поневола і визискувана клас

ПРАЦЮЮЧІ ГУРТУЮТЬСЯ У ПРОФСПІЛКИ.

Що-ж таке професійна спілка та які має вона завдання? Є це організація робітників одного і того самого роду праці (часом зближених до себе) ради успішної і крайшої боротьби з капіталістами, за кращі умови праці, за 8-годинний робочий день, за вишу заробітну плату, за соціальне забезпечення і т. д.

В тій своїй професійній організації робітничий гуртується на те, щоб в їхній справі говорили з капіталістами їхні представники, щоб вони заступали їх у всяких справах, що торкаються їх жалючого визиску, а не щоб з капіталістом чи обшарником кожний робітничий говорив з окрема, з яким працедавець не хоче числитися, бо на його місце має другого робітничого. Такі професійні організації є скрізь по містах, де існують великі фабричні центри. Вони творять спільну з якою капіталіст мусить числитися. Без відомої професійної спілки не вільно капіталістові нікого прийняти на роботу, як теж і нікого від-

давати з праці. Вона каже йому, кого має прийняти, вона теж диктує, яку заробітну платню капіталіст має платити. Вона, коротко кажучи, дає про всі ці справи, що торкаються відносин між наймитом а працедавецем. Однак не треба думати, що всі ті організації всі і всюди, як слід борються робітничими інтересами перед капіталістами. Все те залежить від того, в чих руках такі професійні організації знаходяться. Ми з практики знаємо, що багато так званих робітничих провідників часто запродеуться буржуазії і професійній організації в їх руках йдуть буржуазною на угоду. Це еоціал-фашистські партії удають, що борються робітничих справ, а на ділі де-тільки можуть, зраджують робітничі інтереси і дають їх на поталу капіталістам. Тому нашим завданням є викривати перед широкими масами робітничого роду тих зрадників, позбавляти їх впливу на профспілки, або коли це не можна, творити свої окремі класові проф-

спілки без опіки тих панських лоялів.

Те саме, що в місті, діється і на селі, де є обшарник, що часами наймає десятки а то й сотні робітників, де є куркуль, що також послуговується найманою працею. Той-же самий визиск, ще більш нечуваний, як у місті, а на передньому шегрінші, бо у сільського злидаря і куска хліба не має, ні картоплі на юшку. А що таких злидарів багато, тоді й робоча сила в той час дешева, бо й подостатком її дистається.

І от, коли б всі сільські зарібники, свідомі того, який жорстокий визиск яде їх у той час, зорганізувалися, створили свою профспілку рівняних зарібників — і як місцева організація почали торгуватися з обшарником, чи кулакком, тоді могли б цину своєї праці піднести, а робочий день скоротити до 8-ми годин.

Тоді пан не балакав би кожним зокрема, не проганяв би тоді з праці, коли захотілося йому, бо в обороні кожного стобит весь згуртований профспілки зарібник, — яка на знак протесту може заперестати робити, застрайкувати і шкого другого до праці без неї і з працею неї неуподобити.

В тім отже сила своєї профспілкаської організації, бо в ній один за всіх — і всі за одного.

ВИХОВНЕ ЗНАЧІННЯ ПРОФСПІЛОК.

А крім того така профспілка має й виховне значіння. Вона вперше заставляє робітничку подумати не тільки про себе — але й про всіх зорганізованих у ній товаришів. Вона вказує на ті противоріччя, що існують між капіталістом, обшарником — а робітником, вона ривночасно вчить його, що на сильну і спільну організацію капіталіста, треба відповідати такою ж сильною організацією робітників.

А ривночасно із тим — вона в процесі боротьби за кращі умовини життя, заставляє робітничку думати про те, які краще перебудувати цей світ, щоб не було того визиску та поневолення людини людою. В той спосіб наближується робітничий до науки про соціалізм. Тим чином профспілка освітлює класово робітничку, показує йому, що буржуазія це його противник, опротивлює його місце і приналежність до своєї класи пролетаріату, який ведечу класову боротьбу із буржуазією, тим самим бореться за соціалізм. Коротко профспілка це школа соціалізму.

Тому кожний робітничий, міський чи сільський пролетар, рибний, лісовий, тартачний чи тартачний робітничий, якого ти сие цей жорстокий визиск капіталіста чи обшарника повинен зрозуміти значіння профспілки для него. Повинен знати, що лише в своїй організації сила, — що встоятися суспільства проти зорганізованого визиску, можна лише шляхом організованого відпору.

А зрозумівши те, буде творити свої класові профспілки рівняних, лісових, тартачних і рибних зарібників, — що стануть організовані в обороні життєвих інтересів сільського зарібника за кращу заробітну платню, 8-ми годинний день праці, соціальне забезпечення — лавою стануть проти нечуваного визиску й поведуть робітничку класу до боротьби за робітничо-селянський уряд, за соціалізм.

Біблійне оповідання про те, що Авраам приносить боготв жертву свого сина Ісаака, підтверджує, що в старовину єврей приносили боготв жертву людей.

В 15-му столітті католицькі попи спалили Жайну Д'Арк, як чарівницю, а в 20-му столітті зробили її святою.